

Το Πράγμα Πατέρας

Philip K Dick

The Father-Thing (1987)

Μετάφραση: Πηνελόπη Δεληπέτρου

«Το φαί είναι έτοιμο», δήλωσε η κα Γουάλτον. «Πήγαινε να φωνάξεις τον πατέρα σου και πες του να πλύνει τα χέρια του. Και συ το ίδιο νεαρέ». Εφερε μια κατσαρόλα που άχνιζε στο όμορφα στρωμένο τραπέζι. «Θα τον βρεις στο γκαράζ».

Ο Τσάρλς δίστασε. Ήταν μονάχα οκτώ χρονών και το πρόβλημα που τον απασχολούσε θα μπορούσε να προκαλέσει σύγχυση και στον Χιλλέλ. «Εγώ...» άρχισε να λέει αβέβαια.

«Τι συμβαίνει;» η Τζουν Γουάλτον έπιασε το στενάχωρο τόνο στη φωνή του γιού της και το σεβαστού μεγέθους στήθος της φούσκωσε με ξαφνική ανησυχία. «Δεν είναι ο Τεντ πίσω στο γκαράζ; Για τ' όνομα του Θεού, μόλις πριν λίγο ακόνιζε τα κλαδευτήρια. Δεν πιστεύω να πήγε στους Αντερσον; Του είπα ότι το δείπνο ήταν σχεδόν έτοιμο».

«Είναι στο γκαράζ», είπε ο Τσαρλς. «Αλλά... μιλά με τον εαυτό του». «Μιλά με τον εαυτό του!» Η κα Γουάλτον έβγαλε τη φωτεινή πλαστική ποδιά της και την κρέμασε στο χερούλι της πόρτας. «Ο Τεντ; μα δεν μιλά ποτέ με τον εαυτό του. Πήγαινε και πες του να έρθει μέσα». Εβαλε καφέ στις μπλε και άσπρες κούπες από πορσελάνη και άρχισε να σερβίρει άφθονη κρέμα καλαμπόκι. «Λοιπόν, τι σου συμβαίνει; Πήγαινε και πες του». «Δεν ξέρω σε ποιον απ' τους δύο να το πω», τραύλισε απελπισμένα ο Τσαρλς. «Φαίνονται και οι δύο ίδιοι».

Τα δάχτυλα της Τζουν Γουάλτον χαλάρωσαν γύρω από το αλουμινένιο τηγάνι, για μια στιγμή η κρέμα σάλεψε επικύνδυνα. «Νεαρέ...» άρχισε να λέει θυμωμένα, αλλά εκείνη τη στιγμή ο Τεντ Γουάλτον μπήκε στην κουζίνα εισπνέοντας βαθιά και μυρίζοντας και τρίβοντας τα χέρια του.

«Αχ», φώναξε χαρούμενα. «Αρνάκι ραγού;»

«Μοσχάρι ραγού», μουρμούρισε η Τζουν. «Τεντ, τι έκανες εκεί έξω;»

Ο Τεντ έπεσε βαριά στη θέση του και ξεδίπλωσε την πετσέτα του. «Ακόνισα τα κλαδευτήρια σαν ξυράφια. Τα λάδωσα και τα ακόνισα. Καλά θα κάνεις να μην τα αγγίξεις - μπορεί να κόψουν το χέρι σου πέρα ως πέρα.». Ηταν ένας ευπαρουσίαστος άνδρας στα τριάντα του, πυκνά ξανθά μαλλιά, γερά μπράτσα, επιτηδεια χέρια, τετράγωνο πρόσωπο και λαμπερά καστανά μάτια. «Αδερφάκι μου, αυτό το ραγού φαίνεται θαύμα. Σκληρή μέρα στο γραφείο - ξέρεις, Παρασκευή. Μαζεύεται υλικό και πρέπει να έχουν γίνει όλοι οι λογαριασμοί μέχρι τις πέντε. Ο Αλ Μακίνλεη διατείνεται ότι το τμήμα θα μπορούσε να διεκπεραιώσει είκοσι πέντε τα εκατό περισσότερο υλικό αν οργανώναμε τις ώρες του μεσημεριανού φαγητού, αν τις κανονίζαμε έτσι ώστε να υπάρχει κάποιος εκεί όλη την ώρα». Έκανε νόημα στον Τσαρλς. «Κάτσε κάτω και αρχίζουμε».

Η κα Γουάλτον σέρβιρε τα παγωμένα φασόλια. «Τεντ», είπε καθώς καθόταν αργά, «υπάρχει κάτι που σε απασχολεί;»

«Κάτι να με απασχολεί;» Ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Όχι, τίποτα ασυνήθιστο. Τα συνηθισμένα προβλήματα. Γιατί;»

Ανήσυχη η Τζουν Γουάλτον έριξε μια ματιά στο γιο της. Ο Τσαρλς καθόταν στητός στη θέση του, με το πρόσωπο ανέκφραστο και άσπρο σαν χαρτί. Δεν είχε κουνηθεί, δεν είχε ξεδιπλώσει την πετσέτα του κι ούτε είχε καν αγγίξει το γάλα του. Υπήρχε ένταση στην ατμόσφαιρα, μπορούσε να το νιώσει. Ο Τσαρλς είχε τραβήξει τη καρέκλα του μακριά από του πατέρα του, είχε ζαρώσει σε μια μικρή μπάλα όλο ένταση όσο πιο μακριά του μπορούσε. Τα χείλη του κινούνταν, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγε.

«Τι σημαίνει αυτό;» ζήτησε να μάθει γέρνοντας προς το μέρος του.

«Ο άλλος», μουρμούρισε ο Τσαρλς μέσα από τα δόντια του. «Ο άλλος μπήκε μέσα».

«Τι εννοείς χρυσό μου;» ρώτησε δυνατά η Τζουν Γουάλτον. «Ποιος άλλος;»

Ο Τεντ τινάχτηκε. Μια παράξενη έκφραση έλαμψε στο πρόσωπό του.

Εξαφανίσθηκε αμέσως, αλλά για μια στιγμή το πρόσωπό του Τεντ Γουάλτον δεν ήταν πια οικείο. Κάτι ξένο και κρύο άστραψε, μια μάζα που έστριβε και ελισσόταν. Τα μάτια του θόλωσαν και άρχισαν να χάνονται, καθώς τα κάλυπτε

μια αρχαϊκή γυαλάδα. Η γνωστή όψη του κουρασμένου, μεσόκοπου συζύγου είχε χαθεί.

Και μετά γύρισε πίσω - ή σχεδόν γύρισε. Ο Τεντ χαμογέλασε και άρχισε να καταβροχθίζει το ραγού με τα παγωμένα φασόλια και την κρέμα καλαμπόκι. Γέλασε, ανακάτεψε τον καφέ του, αστειεύτηκε, και έφαγε. Ομως κάτι δεν πήγαινε καλά, κάτι φοβερό συνέβαινε.

«Ο άλλος», μουρμούρισε ο Τσαρλς, με πρόσωπο άσπρο και χέρια που άρχισαν να τρέμουν. Ξαφνικά αναπήδησε και οπισθοχώρησε, μακριά από το τραπέζι. «Φύγε», φώναξε. «Φύγε από 'δω μέσα».

«Ει», μούγκρισε απειλητικά ο Τεντ. «Τι σε έπιασε;» Εδειξε αυστηρά την καρέκλα του αγοριού. «Κάτσε και φάε το φαγητό σου νεαρέ. Δεν το έφτιαξε τσάμπα η μητέρα σου».

Ο Τσαρλς στράφηκε κι έτρεξε έξω από την κουζίνα, πάνω στο δωμάτιό του. Η Τζουν Γουάλτον άνοιξε το στόμα της με κατάπληξη και είπε θορυβημένη: «Τι στην ευχή...»

Ο Τεντ συνέχισε να τρώει. Το πρόσωπό του ήταν βλοσυρό, τα μάτια του ήταν σκληρά και σκοτεινά. «Αυτό το παιδί», μούγκρισε, «πρόκειται να αναγκαστεί να μάθει μερικά πράγματα. Ισως αυτός κι εγώ να χρειαστεί να κάνουμε μια μικρή συζήτηση».

Ο Τσαρλς κουλουριασμένος άκουγε.

Το πράγμα - πατέρας ανέβαινε τη σκάλα, όλο και πλησίαζε. «Τσαρλς», φώναξε θυμωμένα. «Είσαι πάνω;»

Αυτός δεν απάντησε. Αθόρυβα γύρισε στο δωμάτιό του και έκλεισε την πόρτα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Το πράγμα - πατέρας έφτασε στην κορυφή της σκάλας. Σ' ένα λεπτό θα ήταν στο δωμάτιό του.

Έτρεξε στο παράθυρο. Ήταν τρομοκρατημένος, ήδη ψαχούλευε στα σκοτεινά για το χερούλι της πόρτας. Σήκωσε το παράθυρο και σκαρφάλωσε έξω στη στέγη. Με ένα βογγητό πήδησε στον κήπο με τα λουλούδια δίπλα στην μπροστινή πόρτα, παραπάτησε και κοντανάσανε, μετά ανασηκώθηκε στα πόδια του κι έτρεξε μακριά από το φως που έβγαινε από το παράθυρο, μια κίτρινη κηλίδα στη σκοτεινιά του βραδινού.

Βρήκε το γκαράζ, ορθωνόταν μπροστά του, μαύρο και τετράγωνο στο φόντο του ουρανού. Αναπνέοντας γρήγορα, έψαξε στην τσέπη του για το φακό του, κατόπιν έσπρωξε προσεκτικά την πόρτα και μπήκε μέσα.

Το γκαραζ ήταν άδειο. Το αυτοκίνητο ήταν παρκαρισμένο μπροστά. Στ' αριστερά ήταν ο πάγκος των εργαλείων του πατέρα του. Σφυριά και πριόνια κρέμονταν στους ξύλινους τοίχους. Στο πίσω μέρος ήταν η χορτοκοπτική μηχανή, η τσουγκράνα, το φτυάρι, το σκαλιστήρι. Ενα βαρέλι κηροζίνη. Καρφωμένες παντού στους τοίχους μεταλλικές πινακίδες αυτοκινήτων. Το πάτωμα ήταν τσιμεντένιο και βρώμικο, στο κέντρο απλωνόταν μια μεγάλη κηλίδα πετρελαίου, τούφες από αγριόχορτα λιπαρά και μαύρα στο τρεμουλιαστό φως του φακού.

Ακριβώς δίπλα στην πόρτα ήταν ένας μεγάλος σκουπιδοτενεκές. Στην κορυφή του βαρελιού ήταν ένας σωρός παλιών εφημερίδων και περιοδικών, μουχλιασμένων και υγρών. Μια βαριά οσμή αποσύνθεσης αναδινόταν καθώς ο Τσαρλς άρχισε να τα ανακατεύει. Μερικές αράχνες έπεσαν στο πάτωμα και έτρεξαν μακριά, τις σύνθλιψε με το πόδι του και συνέχισε το ψάξιμο.

Το θέαμα τον έκανε να τσιρίξει. Εριξε κάτω το φακό και αναπήδησε τρομαγμένος προς τα πίσω. Το γκαραζ βυθίστηκε αυτόματα σε ζοφερό σκοτάδι. Πίεσε τον εαυτό του να γονατίσει και μια ατελείωτη στιγμή έψαξε ψηλαφητά για το φακό ανάμεσα σε αράχνες και λιπαρά αγριόχορτα. Τελικά τον βρήκε πάλι. Κατάφερε να στρέψει τη δέσμη του φωτός μέσα στο τενεκέ, στην τρύπα που είχε ανοίξει σπρώχνοντας πίσω τις στίβες των περιοδικών.

Το πράγμα - πατέρας το είχε καταχωνιάσει κάτω, βαθιά στον πάτο του τενεκέ. Ανάμεσα σε παλιά φύλλα και σε σκισμένα χαρτόνια, σε σάπια απομεινάρια περιοδικών και κουρτινών, σκουπιδιών από τη σοφίτα που η μητέρα του είχε κατεβάσει στο γκαραζ με σκοπό να τα κάψει κάποτε. Εμοιαζε ακόμη κάπως με τον πατέρα του, αρκετά για να τον αναγνωρίσει αυτός τουλάχιστον. Το είχε βρεί, και η θέα τού έφερε ναυτία. Κρατήθηκε από τον τενεκέ και έκλεισε τα μάτια του μέχρι να καταφέρει πάλι να το κοιτάξει. Μέσα στο τενεκέ βρίσκοταν τα απομεινάρια του πατέρα του, του πραγματικού του πατέρα. Τα κομμάτια που το πράγμα-πατέρας δεν είχε χρησιμοποιήσει. Τα κομμάτια που είχε απορρίψει.

Επιασε την τσουγκράνα και την έσπρωξε στον τενεκέ για να ανακατέψει τα απομεινάρια. Ήταν ξερά. Ετριζαν και θραύονταν στο άγγιγμα της τσουγκράνας. Εμοιαζαν με άδειο πετσί φιδιού, σα λέπια που θρυμματίζονταν και θρόιζαν στο άγγιγμα της τσουγκράνας. *Ενα άδειο πετσί.* Το εσωτερικό είχε

χαθεί. Το σημαντικό μέρος. Αυτό ήταν όλο κι όλο που απόμενε, μόνο το εύθραυστο, κροταλιστό πετσι, στοιβαγμένο στον πάτο του τενέκε των σκουπιδιών σ' ένα μικρό σωρό. Αυτό ήταν όσο είχε αφήσει το πράγμα - πατέρας, είχε φάει το υπόλοιπο. Είχε πάρει τα σωθικά και τη θέση του πατέρα του.

Ενας ήχος.

Πέταξε την τσουγκράνα και έτρεξε προς την πόρτα. Το πράγμα - πατέρας κατηφόριζε το μονοπάτι προς το γκαράζ. Τα πατήματα του ακούγονταν βαριά στα χαλίκια, ψηλαφούσε το δρόμο του αβέβαια. «Τσαρλς!» φώναξε θυμωμένα. «Εκεί μέσα είσαι; Κάτσε να σε πιάσω στα χέρια μου, νεαρέ!» Η εύσωμη, ανήσυχη φιγούρα της μητέρας του διαγράφηκε στο φωτεινό άνοιγμα της πόρτας. «Τεντ, σε παρακαλώ μην τον χτυπήσεις. Κάτι τον έχει ταραξει».

«Δεν πρόκειται να τον χτυπήσω», είπε τραχιά το πράγμα - πατέρας, σταμάτησε για ν' ανάψει ένα σπύρτο. «Θέλω μόνο να κάνω μια κουβεντούλα μαζί του. Πρέπει να μάθει καλύτερους τρόπους. Ν' αφήσει έτσι το τραπέζι και να τρέχει έξω νυχτιάτικα σκαρφαλώνοντας και πηδώντας κάτω από τη στέγη...»

Ο Τσαρλς ξεγλίστρησε απ' το γκαράζ, το γκαράζ το φως του σπύρτου έπιασε τη μορφή του, και μ' ένα μουγκρητό το πράγμα - πατέρας όρμησε προς το μέρος του.

«Ελα 'δω!»

Ο Τσαρλς έτρεξε. Ήξερε το μέρος καλύτερα από το πράγμα - πατέρας, ήξερε πολλά, είχε μάθει πολλά όταν είχε πάρει τα σωθικά του πατέρα του, αλλά δεν ήξερε το δρόμο όπως τον ήξερε αυτός. Εφτάσε το φράχτη, τον σκαρφάλωσε, πήδησε στην αυλή των Αντερσον, έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε πέρα απ' το σκονί του απλώματος, μετά κάτω στο μονοπάτι γύρω απ' την μια πλευρά του σπιτιού και βγήκε στην οδό Μαπλ.

Κουλουριάστηκε κάτω και αφουγκράστηκε χωρίς ν' ανασαίνει. Το πράγμα - πατέρας δεν τον είχε ακολουθήσει. Είχε γυρίσει πίσω. 'Η είχε κάνει το γύρο απ' το πεζοδρόμιο.

Πήρε μια βαθιά τρεμουλιαστή ανάσα. Επρεπε να κινείται συνεχώς. Αργά ή

γρήγορα θα τον έβρισκε. Αφού κοίταξε δεξιά κι αριστερά και σιγουρεύτηκε ότι δεν τον έβλεπε, άρχισε ένα γοργό τροχάδην.

«Τι θέλεις;» ρώτησε με επιθετική διάθεση ο Τόνυ Περέτι. Ο Τόνυ ήταν στα δεκατέσσερα. Καθόταν στο τραπέζι στην επενδυμένη με ξύλο βελανιδιάς τραπεζαρία των Περέτι, περιτριγυρισμένος από βιβλία και μολύβια, ένα μισοφαγωμένο σάντουιτς με φυστικοβούτυρο και μια κόκα-κόλα. «Είσαι ο Γουάλτον, έτσι;»

Ο Τόνυ Περέτι είχε πιάσει δουλειά, έβγαζε από τα κιβώτιά τους σόμπες και ψυγεία στο Κατάστημα Οικιακών Συσκευών του Τζόνσον, στην πόλη. Ήταν μεγαλόσωμος και το πρόσωπό του είχε μια απότομη έκφραση. Μαύρα μαλλιά, σκούρο δέρμα, άσπρα δόντια. Είχε δει τον Τσαρλς μια δυο φορές, είχε δει όλα τα παιδιά στη γειτονιά.

Ο Τσαρλς στριφογύρισε στη θέση του. «Πες μου, Περέτι. Θα μου κάνεις μια χάρη;»

«Τι θες;» ο Περέτι φάνηκε ενοχλημένος. «Μήπως θες καμιά φάπα;»

Κοιτάζοντας στεναχωρημένα το πάτωμα, με σφιγμένες τις γροθιές, ο Τσαρλς εξήγησε τι είχε συμβεί με λίγα, μασημένα λόγια.

Όταν τελείωσε, ο Περέτι άφησε ένα σιγανό σφύριγμα. «Δεν κάνεις πλάκα;»

«Είναι αλήθεια». Εγνεψε γρήγορα καταφατικά. «Θα σου δείξω. Ελα και θα σου δείξω».

Ο Περέτι σηκώθηκε αργά. «Ναι δείξε μου. Θέλω να δω».

Πήρε το αεροβόλο από το δωμάτιό του, και οι δύο τους προχώρησαν σιωπηλά στο σκοτεινό δρόμο, προς το σπίτι του Τσαρλς. Κανείς τους δεν μίλησε πολύ. Ο Περέτι ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του, σοβαρός, με μια έκφραση επισημότητας στο πρόσωπό του. Ο Τσαρλς ήταν ακόμα ζαλισμένος, το μυαλό του ήταν απόλυτα κενό από σκέψεις.

Εστριψαν στον δρόμο του γκαράζ των Αντερσον, έκοψαν από την αυλή, σκαρφάλωσαν το φράκτη, και πήδηξαν με προφυλάξεις στην πίσω αυλή του Τσαρλς. Δεν παρατήρησαν καμία κίνηση. Η αυλή ήταν σιωπηλή. Η κύρια είσοδος του σπιτιού ήταν κλειστή.

Εριξαν μια ματιά μέσα απ' το παράθυρο του λίβινγκ-ρουμ. Ήταν κατεβασμένο το σπορ, αλλά μια κίτρινη λωρίδα φωτός έβγαине προς τα έξω. Η κα Γουάλτον καθόταν στον καναπέ, ράβοντας μια βαμβακερή μπλούζα. Το πρόσωπό της έμοιαζε θλιμμένο και σκοτισμένο. Έκανε τη δουλειά της με απάθεια, χωρίς

κανένα ενδιαφέρον. Απέναντι της καθόταν το πράγμα πατέρας. Ηταν ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του πατέρα του, με βγαλμένα τα παπούτσια του, και διάβαζε την απογευματινή εφημερίδα. Ηταν ανοιχτή η τηλεόραση, παίζοντας χωρίς κανέναν να την κοιτάζει στην γωνία. Στο μπράτσο της πολυθρόνας ήταν ένα κουτί μπίρας. Το πράγμα-πατέρας καθόταν όπως ακριβώς και ο αληθινός του πατέρας είχε μάθει πραγματικά πολλά. «Είναι ολόιδιος με τον πατέρα σου», ψιθύρισε ο Περέττι υποψιασμένα. «Είσαι σίγουρος ότι δεν με δουλεύεις;»

Ο Τσαρλς τον οδήγησε στο γκαράζ και του έδειξε τον τενεκέ. Ο Περέττι άπλωσε τα μακριά, ηλιοκαμμένα χέρια του στον τενεκέ και τράβηξε έξω τα ξερά, σα λέπια απομεινάρια. Ανοιξαν και δεδιπλώθηκαν ώσπου διαγράφηκε ολόκληρη η φιγούρα του πατέρα του. Ο Περέττι άπλωσε τα απομεινάρια στο πάτωμα και έβαλε τα σπασμένα κομμάτια στη θέση τους. Τα απομεινάρια ήταν άχρωμα. Σχεδόν διαφανή. Ενα κεχριμπαρένιο κίτρινο, λεπτό σαν χαρτί. Ξερό, χωρίς ίχνος ζωής.

«Αυτό είναι όλο», είπε ο Τσαρλς. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. «Αυτό είναι όλο όσο έχει αφήσει από κείνον. Το πράγμα έχει τα σωθικά του».

Ο Περέττι είχε χλωμιάσει. Τρέμοντας στοίβαξε τ' απομεινάρια πίσω στο σκουπιδοτενεκέ. «Αυτό είναι πράγματι κάτι», μουρμούρισε. «Είπες ότι τους είδες και τους δυο μαζί;»

«Να μιλάνε. Εμοιαζαν ακριβώς ίδιοι. Ετρεξα αμέσως μέσα». Ο Τσαρλς σκούπισε τα δάκρυα και ρούφηξε τη μύτη του, δεν μπορούσε πια να κρατηθεί. «Τον έφαγε ενώ ήμουν μέσα. Μετά ήρθε στο σπίτι. Εκανε πως ήταν αυτός. Αλλά δεν είναι. Τον σκότωσε και έφαγε τα σωθικά του».

Για μια στιγμή ο Περέττι έμεινε σιωπηλός. «Θα σου πω κάτι», είπε ξαφνικά. «Εχω ακούσει ξανά γι' αυτό το πράγμα. Είναι άσχημη ιστορία. Πρέπει να χρησιμοποιήσεις το μυαλό σου και να μην φοβάσαι. Δεν φοβάσαι, έτσι δεν είναι;»

«Όχι», κατάφερε ν' αρθρώσει ο Τσαρλς.

«Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να σχεδιάσουμε πως θα το σκοτώσουμε». Κροτάλισε το αεροβόλο του. «Δεν ξέρω αν αυτό μπορεί να κάνει δουλειά. Πρέπει να είναι πολύ γερό αφού κατατρόπωσε τον πατέρα σου. Ηταν μεγαλόσωμος άντρας», παρατήρησε ο Περέττι. «Ας φύγουμε από 'δω. Μπορεί να γυρίσει πίσω. Λένε ότι έτσι κάνουν πάντα οι δολοφόνοι!».

Εφυγαν από το γκαράζ. Ο Περέττι κουλουριάστηκε κάτω και κοίταξε πάλι μέσα από το παράθυρο. Η κα Γουάλτον είχε σηκωθεί όρθια. Μιλούσε ανήσυχα. Συγκεχυμένοι ήχοι έφταναν μέχρι έξω. Το πράγμα - πατέρας πέταξε κάτω την εφημερίδα του. Μάλωναν.

«Για τ' όνομα του Θεού!» φώναξε το πράγμα - πατέρας. «Μην κάνεις καμιά τέτοια ανοησία».

«Μα κάτι δεν πάει καλά». Βόγγηξε η κα Γουάλτον. «Κάτι φοβερό συμβαίνει. Ασε να τηλεφωνήσω στο νοσοκομείο να δούμε».

«Να μη φωνάξεις κανένα. Είναι εντάξει. Μάλλον θα είναι στο δρόμο και θα παίζει».

«Μα δεν είναι ποτέ έξω τόσο αργά. Ποτέ δεν με παρακούει. Ήταν τρομερά αναστατωμένος - φοβισμένος από σένα! Δεν τον κατηγορώ γι' αυτό». Η φωνή της έσπασε από τη στεναχώρια. «Τι σου συμβαίνει; Είσαι τόσο παράξενος». Βγήκε από το δωμάτιο πηγαίνοντας στο χωλ. «Θα τηλεφωνήσω στους γείτονες».

Το πράγμα - πατέρας έμεινε να την κοιτάζει ωσότου εξαφανίστηκε. Και ύστερα συνέβη κάτι τρομερό.

Ο Τσαρλς έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα, ακόμα και ο Περέττι γρύλισε μέσα απ' τα δόντια του.

«Κοίτα», μουρμούρισε ο Τσαρλς. «Τι...».

«Διάβολε», είπε ο Περέττι, ανοίγοντας διάπλατα τα μαύρα μάτια του.

Μόλις η κα Γουάλτον βγήκε από το δωμάτιο, το πράγμα - πατέρας βούλιαξε στην πολυθρόνα του. Έμεινε χωρίς καθόλου νεύρο. Το στόμα του κρέμασε ανοιχτό. Τα μάτια καρφώθηκαν στο κενό. Το κεφάλι του έπεσε μπροστά, σαν μιας χαλασμένης πάνινης κούκλας.

Ο Περέττι έφυγε από το παράθυρο. «Αυτό είναι», ψιθύρισε. «Αυτή είναι όλη η ιστορία».

«Τι είναι;» ρώτησε ο Τσαρλς. Ήταν σοκαρισμένος και μπλεγμένος. «Ήταν σαν κάποιος να είχε αποσυνδέσει το καλώδιό του».

«Ακριβώς», έγνεψε αργά ο Περέττι, βλοσυρός και ταραγμένος. «Ελέγχεται απ' έξω».

Τρόμος κατέλαβε τον Τσαρλς. «Εννοείς, κάτι έξω απ' το δικό μας κόσμο;»

Ο Περέττι κούνησε το κεφάλι του αηδιασμένος. «Έξω από το σπίτι! Στην αυλή!

Ξέρεις πως να το βρεις;»

«Όχι πολύ καλά». Ο Τσαρλς προσπάθησε να συγκεντρωθεί. «Αλλά ξέρω κάποιον που είναι καλός στο ψάξιμο». Πίεσε το μυαλό του να θυμηθεί το όνομα. «Μπόμπυ Ντάνιελς».

«Ο μικρός έγχρωμος; Είναι καλός στο ψάξιμο;»

«Ο καλύτερος».

«Εντάξει», είπε ο Περέττι. «Ας πάμε να τον πάρουμε. Πρέπει να βρούμε το πράγμα που είναι έξω. Αυτό έφτιαξε το πράγμα εδώ, κι αυτό το συντηρεί...»

«Είναι κοντά στο γκαράζ», είπε ο Περέττι στον μικρό λεπτοπρόσωπο νέγρο που είχε γονατίσει κοντά τους στο σκοτάδι. «Όταν τον έπιασε ήταν στο γκαράζ. Κοίτα λοιπόν εκεί».

«Μέσα στο γκαράζ;» ρώτησε ο Ντάνιελς.

«Γύρω απ' το γκαράζ. Οι Γουάλτον έχουν ήδη κοιτάξει μέσα στο γκαράζ. Κοίτα τριγύρω απέξω. Εκεί κοντά».

Υπήρχε μια μικρή πρασιά λουλούδια δίπλα στο γκαράζ, και ένας σωρός καλαμιών μπαμπού και πεταμένα μπάζα ανάμεσα στο γκαράζ και το πίσω μέρος του σπιτιού. Είχε βγει φεγγάρι, ένα ψυχρό, θαμπό φως διείσδυσε στην ατμόσφαιρα και απλώθηκε παντού. «Αν δεν το βρούμε σύντομα», είπε ο Ντάνιελς, «πρέπει να γυρίσω σπίτι. Δεν μπορώ να μείνω έξω για πολύ ακόμη». Δεν ήταν μεγαλύτερος από τον Τσαρλς. Ισως γύρω στα εννιά. «Εντάξει», συμφώνησε ο Περέττι. «Τότε άρχισε να ψάχνεις».

Σκορπίστηκαν ένα γύρω και οι τρεις και άρχισαν να ψάχνουν το μέρος με μεγάλη προσοχή. Ο Ντάνιελς δούλευε με απίστευτη ταχύτητα, το μικρό λεπτό του σώμα κινιόταν γοργά καθώς σερνόταν ανάμεσα στα λουλούδια, αναποδογύριζε πέτρες, ερευνούσε κάτω από το σπίτι, ξεχώριζε συστάδες φυτών, πέρναγε τα έμπειρα χέρια του πάνω από φύλλα και βλαστούς, με σωρούς από κοπριά και αγριόχορτα. Δεν άφηνε ούτε εκατοστό που να μην ψάξει.

Ο Περέττι μετά από λίγο σταμάτησε. «Εγώ θα φυλάξω σκοπιά. Μπορεί να είναι επικίνδυνο. Το πράγμα - πατέρας μπορεί να έρθει και να προσπαθήσει να μας σταματήσει». Στήθηκε στο πίσω σκαλοπάτι κρατώντας το αεροβόλο του ενώ ο Τσαρλς και ο Μπόμπυ Ντάνιελς έψαχναν. Ο Τσαρλς δούλευε αργά. Ήταν κουρασμένος, το σώμα του ήταν κρύο και μουδιασμένο. Του φαινόταν

όλα αδύνατα, το πράγμα - πατέρας και ό,τι είχε συμβεί στον δικό του πατέρα, στον αληθινό του πατέρα. Αλλά τον πλημμύρισε τρόμος, κι αν αυτό συνέβαινε και στη μητέρα του, ή και σ' αυτόν τον ίδιο, ή και σε όλους; Ίσως και σ' ολόκληρο τον κόσμο;

«Το βρήκα!» φώναξε ο Ντάνιελς με μια λεπτή, διαπεραστική φωνή. «Ελάτε όλοι εδώ γρήγορα!»

Ο Περέττι σήκωσε το όπλο του και σηκώθηκε επιφυλακτικά. Ο Τσαρλς έτρεξε προς τα εκεί, έστρεψε την τρεμουλιαστή κίτρινη δέσμη του φακού του στο μέρος που στεκόταν ο Ντάνιελς.

Ο μικρός νέγρος είχε σηκώσει μιατσιμεντένια πέτρα. Στο υγρό σηπόμενο χώμα έλαμπε ένα μεταλλικό σώμα. Ενα λεπτό, αρθρωτό πράγμα με άπειρα, στραβά πόδια έσκαβε μανιασμένα. Θωρακισμένο σαν μυρμήγκι, ένα καφεκόκκινο ζώφιο που εξαφανίστηκε με ταχύτητα μπροστά στα μάτια τους. Τα πολλά πόδια του άδραχναν και έσκαβαν. Η γη υποχωρούσε γρήγορα κάτω του. Η απαίσια ουρά του έστριβε με μανία καθώς πάλευε να χωθεί στο τούνελ που είχε ανοίξει.

Ο Περέττι έτρεξε στο γκαράζ και άρπαξε την τσουγκράνα. Κάρφωσε στο χώμα την ουρά του πράγματος με το εργαλείο. «Γρήγορα! Ρίξε του με το αεροβόλο!»

Ο Ντάνιελς άδραξε το όπλο και σημάδεψε. Η πρώτη βολή έκοψε σχεδόν την ουρά του ζωυφίου. Το πράγμα σπαρτάρισε και στριφογύρισε με λύσσα, η ουρά του σύρθηκε χωρίς αποτέλεσμα και έσπασαν μερικά από τα πόδια του. Ήταν 30 εκατοστά μακρύ, σαν μια μεγάλη σαρανταποδαρούσα. Πάλευε απεγνωσμένα να το σκάσει μέσα από την τρύπα του.

«Ρίξε πάλι», είπε ο Περέττι.

Ο Ντάνιελς προσπαθούσε αδέξια να χειριστεί το όπλο. Το ζώφιο σύριζε και γλιστρούσε. Το κεφάλι του τινάζόταν μπρος - πίσω, σπαρταρούσε και δάγκωνε την τσουγκράνα που το κρατούσε καρφωμένο. Οι μικρές τρύπες των ματιών του έλαμπαν με μίσος. Για μια στιγμή έδωσε ένα μάταιο χτύπημα στην τσουγκράνα, μετά απότομα, χωρίς προειδοποίηση, άρχισε να μαστιγώνει σ' ένα λυσσαλέο παροξυσμό που τους έκανε όλους να τραβηχτούν έντρομοι μακριά.

Κάτι άρχισε να βουίζει μέσα στο κεφάλι του Τσαρλς. Ένα ηχηρό σφύριγμα, μεταλλικό και οξύ, ένα δισεκατομμύριο μεταλλικά σύρματα που χόρευαν και δονούνταν όλα μαζί. Η δύναμή του τον έκανε να πηδήξει βίαια προς τα πάνω, η βροντερή συντριβή του μετάλλου τον έκανε κουφό και τον έφερε σε σύγχυση. Παραπάτησε και οπισθοχώρησε, οι άλλοι έκαναν το ίδιο πανιασμένοι και ταραγμένοι.

«Αν δεν μπορούμε να το σκοτώσουμε με το όπλο», είπε με κομμένη αναπνοή ο Περέττι, «μπορούμε να το πνίξουμε. Ή να το κάψουμε. Ή να διαπεράσουμε το μυαλό του με μια βελόνα». Πολέμησε να κρατηθεί στην τσουγκράνα, να κρατήσει το πλάσμα καρφωμένο κάτω.

«Έχω ένα μπουκάλι με φολμαδεύδη», μουρμούρισε ο Ντάνιελς. Τα δάχτυλά του πασπάτευαν αδέξια το όπλο. «Πως δουλεύει αυτό το πράγμα; Δεν μπορώ να...»

Ο Τσαρλς του άρπαξε το όπλο από τα χέρια. «Εγώ θα το σκοτώσω». Κάθησε ανακούρκουδα, με το ένα μάτι στο στόχαστρο, και έσφιξε το χέρι του στην σκανδάλη. Το ζώυφιο μαστίγωνε το χώμα και πάλευε. Η δύναμή του σφυροκοπούσε στα αυτιά του, αλλά συνέχισε να σφίγγει το όπλο. Το δάχτυλό του έσφιξε περισσότερο τη σκανδάλη...

«Εντάξει Τσαρλς», είπε το πράγμα - πατέρας. Τον γράπωσαν δυνατά δάχτυλα, με δύναμη που παράλυσε τους καρπούς του. Το όπλο έπεσε στο χώμα καθώς πάλευε μάταια. Το πράγμα - πατέρας έσπρωξε δυνατά τον Περέττι. Το αγόρι αναπήδησε προς τα πίσω και το ζώυφιο, ελεύθερο απ' την τσουγκράνα, γλίστρησε θριαμβευτικά μέσα στο τούνελ του.

«Τώρα θα τις φας Τσαρλς», είπε με άχρωμη φωνή το πράγμα - πατέρας. «Τι σε έπιασε; Η καημένη η μητέρα σου κοντεύει να τρελαθεί από τη στενοχώρια της».

Ήταν όλη την ώρα εκεί, κρυμμένο στη σκιά. Κουλουριασμένο στο σκοτάδι τους παρατηρούσε. Η ήρεμη, χωρίς συναίσθημα φωνή του, μια φρικιαστική παρωδία της φωνής του πατέρα του, βούισε μέσα τ' αυτί του καθώς τον τραβούσε αμείλικτα προς το γκαράζ. Η κρύα ανάσα του πάγωνε το πρόσωπό του, μια οσμή παγωμένου ιδρώτα, σαν χώμα σε αποσύνθεση. Η δύναμή τους ήταν υπερφυσική, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

«Μην παλεύεις», είπε ήρεμα το πράγμα. «Έλα μαζί μου, στο γκαράζ. Είναι για

το καλό σου. Εγώ ξέρω καλύτερα Τσαρλς».

«Τον βρήκες;» ρώτησε με αγωνία η μητέρα του, ανοίγοντας την πίσω πόρτα.

«Ναι, τον βρήκα»

«Τι πας να κάνεις;»

«Ένα μικρό ξυλοφόρτωμα». Το πράγμα - πατέρας έσπρωξε την πόρτα του γκαράζ. «Μέσα στο γκαράζ». Στο μισοσκοτάδο, ένα αχνό χαμόγελο, σοβαρό και χωρίς καθόλου συναίσθημα, άγγιξε τα χείλη του. «Εσύ πήγαινε πίσω στο λίβινγκ - ρουμ, Τζουν. Εγώ θα φροντίσω γι' αυτό. Είναι δική μου αρμοδιότητα περισσότερο. Εσένα ποτέ δεν σου άρεσε να τον τιμωρείς».

Η πίσω πόρτα έκλεισε απρόθυμα. Καθώς εξαφανίστηκε το φως ο Περέττι έσκυψε και αναζήτησε το αεροβόλο. Το πράγμα - πατέρας αμέσως πάγωσε. «Πηγαίνετε σπίτι, παιδιά», γρύλισε.

Ο Περέττι στάθηκε αναποφάσιτος, σφίγγοντας στα χέρια του το αεροβόλο.

«Να του δίνετε», επανέλαβε το πράγμα - πατέρας. «Άσε κάτω αυτό το παιχνίδι και δίνε του». Κινήθηκε αργά προς το μέρος του Περέττι, κρατώντας γερά απ' το ένα χέρι τον Τσάρλς και ζυγώνοντας με το άλλο τον Περέττι. «Δεν επιτρέπονται αεροβόλα σ' αυτή την πόλη, γιόκα μου. Το ξέρει ο πατέρας σου ότι το έχεις αυτό; Υπάρχει και η επιμελητεία της πόλης. Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο να μου το δώσεις αυτό πριν...»

Ο Περέττι τον πυροβόλησε στο μάτι.

Το πράγμα - πατέρας γρύλισε και έπιασε το χτυπημένο μάτι του. Απότομα έκανε να ριχτεί στον Περέττι. Ο Περέττι οπισθοχώρησε προς το δρόμο προσπαθώντας να οπλίσει. Το πράγμα - πατέρας άπλωσε το δυνατό του χέρι. Τα ισχυρά του δάχτυλα άρπαξαν το όπλο από τα χέρια του Περέττι. Σιωπηλά το πράγμα - πατέρας σύνθλιψε το όπλο στον τοίχο του σπιτιού. Ο Τσαρλς ξέφυγε και έτρεξε μουδιασμένα μακριά του. Που μπορούσε να κρυφτεί; Το πράγμα ήταν ανάμεσα σ' αυτόν και το σπίτι. Ηδη ερχόταν ζωπίσω του, μια μαύρη φιγούρα που γλιστρούσε προσεκτικά, κοιτώντας ερευνητικά μέσα στο σκοτάδι, προσπαθώντας να τον διακρίνει. Ο Τσαρλς οπισθοχώρησε. Αν μόνο μπορούσε να βρει κάπου να κρυφτεί...

Το χωράφι με τα μπαμπού.

Σύρθηκε γρήγορα μέσα στα μπαμπού. Τα καλάμια ήταν μεγάλα και παλιά.

Εκλεισαν πίσω του μ' ένα αχνό τρίξιμο. Το πράγμα - πατέρας ψαχούλευε στην

τσέπη του, άναψε ένα σπίρτο, ύστερα πήρε φωτιά ολόκληρο το πακέτο. «Τσαρλς», είπε, «ξέρω ότι είσαι κάπου εδώ. Είναι μάταιο να κρύβεσαι. Ετσι κάνεις μόνο πιο δύσκολα τα πράγματα».

Με την καρδιά του να σφυροκοπάει, ο Τσαρλς έμεινε κουλουριασμένος μέσα στα μπαμπού. Δίπλα του μπαζα και σαπισμένες βρωμιές. Αγριόχορτα, σκουπίδια, χαρτιά, κουτιά, παλιά ρούχα, χαρτόνια, κονσερβοκούτια, μπουκάλια. Γύρω του στριφογύριζαν αράχνες και σαλαμάνδρες. Τα καλάμια λικνίζονταν με τον αέρα της νύχτας. Εντομα και βρώμα.

Και κάτι άλλο.

Μια μορφή, μια σιωπηλή, ακίνητη μορφή που ξεφύτρωνε μέσα από το σωρό της βρώμας σαν κάποιο νυχτερινό μανιτάρι. Μια λευκή στήλη, μια πολφώδης μάζα που γυάλιζε υγρή στο φεγγαρόφωτο. Ενα πλέγμα ιστών το σκέπαζε, ένα μουχλιασμένο κουκούλι. Αμυδρά διαγράφονταν ώμοι και χέρια. Ενα δυσδιάκριτο μισοσχηματισμένο κεφάλι. Σαν ακόμα να μην είχαν σχηματιστεί τα χαρακτηριστικά του. Αλλά μπορούσε να καταλάβει τι ήταν.

Ενα πράγμα - μητέρα. Μεγάλωνε εδώ, στη βρώμα και στην υγρασία, ανάμεσα στο γκαράζ και το σπίτι. Πίσω από τα ψηλά μπαμπού.

Ήταν σχεδόν έτοιμο. Σε λίγες μέρες θα ήταν ώριμο. Ήταν ακόμη μια προνύμφη, λευκή και μαλακή και πολφώδης. Αλλά ο ήλιος θα την ξέραινε και θα την ζέσταινε. Θα σκλήραινε το κέλυφός της. Θα την έκανε σκούρα και γερή. Θα αναδυόταν από το κουκούλι της, και μια μέρα καθώς η μητέρα του θα περνούσε από το γκαράζ...

Πίσω από το πράγμα - μητέρα ήταν άλλες άσπρες προνύμφες, που είχαν πρόσφατα γεννηθεί από το ζώυφιο. Μικρές. Που μόλις έρχονταν στη ζωή. Μπορούσε να δει από που είχε βγεί το πράγμα - πατέρας, το μέρος όπου είχε μεγαλώσει- Είχε ωριμάσει εκεί. Και μέσα στο γκαράζ το είχε συναντήσει ο πατέρας του.

Ο Τσαρλς άρχισε να κινείται μουδιασμένος μακριά, μέσα από τα σάπια χαρτόνια, τη βρώμα και τα μπαζα, τις πολφώδεις, σαν μανιτάρια προνύμφες. Αδύναμα, άπλωσε να φτάσει το φράκτη - και μαζεύτηκε πίσω.

Ακόμα μία. Ακόμα μία προνύμφη. Δεν την είχε δει αυτή στην αρχή. Δεν ήταν άσπρη. Είχε ήδη σκουρήνει. Το πλέγμα των ιστών, η υγρασία, η πολφώδης

απαλότητα είχαν φύγει. Ήταν έτοιμο. Αναδεύτηκε λίγο, κούνησε αδύναμα το χέρι του.

Το πράγμα - Τσαρλς.

Τα μπαμπού άνοιξαν, και το χέρι του πράγματος - πατέρας γράπωσε τον καρπό του Τσαρλς. «Μείνε ακριβώς εκεί που είσαι», είπε. «Αυτό είναι ακριβώς το μέρος για σένα. Μην κουνηθείς». Με το άλλο του χέρι έσκισε τα απομεινάρια του κουκουλιού που τύλιγε το πράγμα - Τσαρλς. «Θα το βοηθήσω να βγει. Είναι ακόμα λιγάκι αδύναμο».

Ξεφλουδίστηκε και το τελευταίο κομμάτι υγρού γκρίζου κουκουλιού, και το πράγμα - Τσαρλς παραπάτησε αβέβαια, καθώς το πράγμα - πατέρας άνοιγε ένα μονοπάτι γι' αυτό προς το μέρος του Τσαρλς.

«Από 'δω», γρύλισε το πράγμα - πατέρας. «Θα στον κρατώ εγώ. Όταν φας θα νιώσεις πιο δυνατός».

Το στόμα του πράγματος - Τσαρλς ανοιγόκλεισε. Προχώρησε λαίμαργα προς τον Τσαρλς. Το αγόρι πάλευε άγρια αλλά το τεράστιο χέρι του πράγματος - πατέρα τον κρατούσε κάτω.

«Κοφ' το αυτό, νεαρέ», διάταξε το πράγμα - πατέρας. «Θα είναι πολύ πιο εύκολο για σένα...»

Στρίγγλισε και συσπάστηκε. Αφησε τον τσαρλς και παραπάτησε προς τα πίσω. Το σώμα του τινάχτηκε απότομα. Χτύπησε στον τοίχο του γκαράζ, τα πλευρά του τραντάχτηκαν. Για λίγο κατρακυλούσε και χτυπιόταν βαριά, σ' έναν αγωνιώδη χορό. Το πράγμα - Τσαρλς κατακάθησε ανάμεσα στα μπαμπού και στα σάπια μπάζα, με χαλαρό σώμα και πρόσωπο άδειο και ανέκφραστο.

Στο τέλος το πράγμα - πατέρας σταμάτησε να αναδεύεται. Ακουγόταν μόνο το θρόϊσμα των καλαμιών στο νυχτερινό νυχτερινό αέρα.

Ο Τσαρλς σηκώθηκε αδέξια. Προχώρησε στον τσιμεντένιο δρόμο. Ο Περέττι και ο Ντάνιελς πλησίασαν με προφύλαξη και με τα μάτια ορθάνοιχτα. «Μην πας κοντά του», διάταξε τραχιά ο Ντάνιελς. «Δεν είναι ακόμα νεκρό. Θα πάρει ακόμα λίγο».

«Τι έκανες;» μουρμούρισε ο Τσαρλς.

Ο Ντάνιελς άφησε κάτω το βαρέλι με την κηροζίνη ανασαίνοντας ανακουφισμένος. «Το βρήκα στο γκαράζ. Εμείς οι Ντάνιελς πάντα χρησιμοποιούσαμε κηροζίνη για τα κουνούπια, στη Βιρτζίνια».

«Ο Ντάνιελς έριξε κηροζίνη στο τούνελ του ζωυφίου», εξήγησε ο Περέττι, γεμάτος δέος ακόμα. «Ήταν δική του ιδέα».

Ο Ντάνιελς κλώτσησε με προφύλαξη το παραμορφωμένο σώμα του πράγματος - πατέρα. «Είναι νεκρό τώρα. Πέθανε μόλις πέθανε το ζώυφιο».

«Ελπίζω ότι θα πεθάνουν και τ' άλλα», είπε ο Περέττι. Εσπρωξε τα μπαμπού για να εξετάσει τις προνύμφες που μεγάλωναν εδώ και εκεί ανάμεσα στα μπάζα. Το πράγμα - Τσαρλς δεν κουνήθηκε καθόλου, καθώς ο Περέττι έχωσε την άκρη ενός μπαστουνιού στο στήθος του. «Αυτό εδώ είναι νεκρό».

«Καλύτερα να σιγουρευτούμε», είπε βλοσυρά ο Ντάνιελς. Σήκωσε το βαρύ βαρέλι με την κηροζίνη και το έσυρε στην άκρη των μπαμπού. «Του πέσανε μερικά σπέρτα στο δρομάκι. Μάζεψέ τα, Περέττι».

Κοίταξαν ο ένας τον άλλο.

«Βέβαια», είπε μαλακά ο Περέττι.

«Καλύτερα να φέρουμε το λάστιχο», είπε ο Τσαρλς. «Για να σιγουρευτούμε ότι δεν θα εξαπλωθεί η φωτιά».

«Ας αρχίσουμε», είπε ανυπόμονα ο Περέττι. Είχε ήδη αρχίσει να κινείται. Ο Τσαρλς τον ακολούθησε γρήγορα και άρχισαν να ψάχνουν τα σπέρτα, στο σκοτάδι που το φώτιζε μόνο το φεγγαρόφωτο.